

σκάρτος

σκάρτος, -η, -ο, επίθ. [<μυν. σκάρτος <ιταλ. scarto]. **1.** που είναι ελαττωματικός, άχρηστος, που είναι κακής κατασκευής ή ποιότητας: «σκάρτος μηχανισμός || σκάρτο μηχανήμα || έχει σκάρτο εμπόρευμα, γι' αυτό δεν πατάει κανείς στο μαγαζί του». (Λαϊκό τραγούδι: *ποιος θα μου δώσει την αυγή τον κόσμο αυτόν ν' αλλάξω, να φτιάξω όμορφες καρδιές μεγάλες και πονετικές τις σκάρτες να πετάξω*). **2.** (για πρόσωπα) που δεν κρατάει το λόγο του, που δεν είναι άξιος εμπιστοσύνης, ο επίορκος, ο ανήθικος: «μην τον πιστεύεις, γιατί είναι σκάρτος άνθρωπος». (Λαϊκό τραγούδι: *για σένα θα πεθάνω, για σένα θα χαθώ. Θα πάψω πια, σκληρή καρδιά, να χύνω μαύρο δάκρυ για μια γυναίκα σκάρτη*). **3.** (στη γλώσσα του χαρτοπαιγνίου) που κάποιο φύλλο δε χρησιμεύει σε κανέναν συνδυασμό και πετιέται ή αντικαθίσταται με άλλο. **4.** (για ζαριές) που δεν κερδίζει: «με τις απανωτές σκάρτες ζαριές που έριχνε, έχασε όλα τα λεφτά του μέσα σε λίγη ώρα». (Λαϊκό τραγούδι: *άιντε ήταν σκάρτες οι ζαριές τους κι άιντε τώρα τρέξε βρες τους*). Επίρρ. **σκάρτα** (βλ. λ.).

- *βγαίνω σκάρτος*, αποδεικνύομαι άνθρωπος που δεν κρατάει το λόγο του, ανήθικος, που δε θεωρείται άξιος εμπιστοσύνης. (Λαϊκό τραγούδι: *μια γυναίκα αγάπησα και μου βγήκε σκάρτη, σβήστε με απ' το χάρτη, σβήστε με απ' το χάρτη*).

- *γίνομαι σκάρτος*, βλ. λ. [σκαρτεύω](#).

- *ξηγιέμαι σκάρτα*, συμπεριφέρομαι ανήθικα, πρόστυχα, όχι καθώς πρέπει: «όποιος ξηγιέται σκάρτα, παίρνει πόδι απ' τη δουλειά μου». (Λαϊκό τραγούδι: *μου ρίχνεις άδεια για γεμάτα και μου ξηγιέσαι πάντα σκάρτα. Ό,τι μου κάνεις θα σου κάνω κι ακόμα ένα παραπάνω!*).

- *σκάρτη δουλειά*, βλ. λ. *δουλειά*.

- *σκάρτο πράμα*, βλ. λ. *πρά(γ)μα*.

- *φέρομαι σκάρτα*, βλ. φρ. *ξηγιέμαι σκάρτα*.